

JUSTÍCIA ARBÒRIA

Us ho creureu o no, però el darrer lament el va proferir un gos. I la primera oïda en escoltar-lo no va ser la del seu amo. De l'interior de les cases emergien els primers llums i només les ombres de la nit mantenien la potestat dels carrers buits. L'àvia que, aquell mateix matí havia recollit les clofolles espargides al voltant de la soca segada per un escamot de la brigada municipal, ara s'entretenia a dispersar-les per dins de l'aigua efervescent de l'olla. Les bafarades d'eucaliptus se li enganxaven a la pell solcada d'estries, com les estelles esquinçades dels dos arbres caiguts. "És el gos de la riera", va dir somnolenta-, ell també els plora. Va parar bé l'orella, perquè ara, en el perllongat lament, s'hi encavellaven d'altres lladrucs que composaven un rèquiem tètric i melangiós. L'àvia Felisa el veia tot ell complet. El seu pelatge negre, brillant com un corb, sempre cofoi, panxa enlaire sobre la catifa de fulles dels dos formidables arbres centenaris. I quan ella s'hi atansava per recollir els seus fruits, i fer-ne xarop casolà de la seva sàlvia, se li escapolia, esquerp, per entre les cames. Era un bellugueta. Només s'aturava, curios, davant una noia que solia cercar l'ombra de l'esbelt brancatge per fer ioga. La senyora Felisa se'n feia creus de fins on podia estirar els seus genolls al voltant del coll, permetent, amb una flexibilitat circenc, que el nas se li acomodés en el tou dels replecs. L'animal se la mirava amb atenció, i per les postures que anava improvisant mentre es rascava o es llepava, juraria que se n'en fotia amb un lúdic i capciós desafiament.

Un cop ella plegava, continuava amb el seu passatemps preferit, que era, raspallar-se per entre el fullam dels dos arbres encarats un davant de l'altre. Imponents, recollien dels vents, del cel i dels estels, una saviduria ancestral. Les llavors d'un misteri que convidava a reposar en el seu llegat. Quan la tramuntana els saccejava de valent, guspises de verdum, iridiscent com lluernes, suraven i es desmaiaven fent un xiuxiueig tan tendre i amorós, que els vilatans dels voltants, l'aprofitaven per agafar un son profund, apaivagador. A trenc d'alba, molts es sorprenien d'haver-se adormit sense menester la capsula dels somnífers corresponents. L'àvia Felisa sabia tot això i encara molt més. Coneixia els vailets que s'entretenien a jugar a cuita-amagar rera la columna robusta del seu tronc, camí de l'escola. I que, corrien, esverats, amb els cargols que niaven entre l'herbatge de les seves arrels, com si fossin bales polides pel vent. I encara que no els hagués sorprès mai, era conscient, dels romanços d'una parella d'amants, pels vestigis que oblidaven ambdós comensals, després de sadollar els seus apetits carnals. Un cop no va poder reprimir el rampell, d'emportar-se cap a casa una lligacama fistonejada de roses blanques. La llúia, airosa, al canell, tot recordant vells temps, quan ella feia el mateix. Aleshores, entre els arbustos creixia un vesper d'arbres que amb el temps havien sucumbit a l'ansia depredadora i enrajoladora dels humans.

No li estranyava gens, doncs, que la notícia hagués somogut la policia de Calonge, quan a hores intempestives algun vilatà s'hi adreçava, indignat, amb la intenció d'aixecar una queixa i promoure una reclamació a l'administració local. Ho consideraven un greuge de màxima gravetat. En les seves respectives declaracions coincidien en dos fets similars. Un, que no podien sofrir escoltar els gemecs patidors dels arbres mentre es rendien a la voragine de motoserres, desbrossadores, i motocultors, que amb un brogit esfereidor, queixalaven la carn feréstega dels dos magnífics arbres. I l'altre, era la ineludible circumstància de que cadascú d'ells mantenien una íntima i intensa relació amb aquella parella d'eucaliptus argentats. “És insoportable”, es queixava un cambrer, “vostès no saben que cada dia que plegava de la feina m'hi arrecerava per amollar engrunes de les sobres dels àpats pels pardals, i altres aus que s'hi reunien per descansar? Havia ensinistrat una cotorra salvatge i encara no havia acabat d'aprendre a aixecar la poteta dreta. La pobra em trobarà tant a faltar...cada dia em venia a buscar just abans de girar el revolt...sou una colla de bàrbars!”...Una estudiant d'arquitectura s'estirava dels cabells: “M'han inspirat pel meu màster de ciutats arbòries. A la seva mercè m'han premiat amb un accèsit per planificar una arbreda d'eucaliptus on les persones s'hi desplacen dins gàbies aèries, I monten escenaris. I s'hi enlairen més feliços que el Baró Rampant en plena expansió. Com poden tenir la barra de tractar-los com si fossin un feix de llenya i un grapat d'estelles per cremar foc i res més?. Un poeta exclamava el mateix, però referint-se a les rimes d'una canço i una melodia que li havien inspirat. I es posà a cantar, com el bard d'Asterix, a ple pulmó. Recitava la bellesa d'una posta de sol rera el seu fullam. Erens sons guturals, vellutats, envermellits, però que van topar amb el mur d'insensible estultícia que era l'agent a l'altra banda del telèfon. Es va atabalar tant, que abans de penjar el telèfon amb un cop sec li etzibà: “vagi a fotre la murga a la seva sogra i a cantar-li la mona a la seva dona...”. Durant uns dies, cada cop que bramava el telèfon de la centraleta, els nervis dels policies s'eriçaven tement el pitjor dels culebrons. Fins que un dia, farts, van posar-se en contacte amb la Junta d'Arbres de Sant Antoni-Calonge. “Sisplau, facin alguna proclama, sermonegi als seus acòlits, calmin els seus ànims. Però imposin disciplina, cullons! Ni que s'haguessin incendiat les gavarres!”.

La portaveu va estar seca i contundent: “Ja ens hem posat en contacte amb la direcció del nou supermercat que volen construir en el seu lloc. Els hi hem lliurat un full de signatures expressant el sentiment de pèrdua i dol que han experimentat alguns vilatans, pocs, però representatius. Sorprenentment ens han respost que col.locaran una vitrina protegint les soques segades i plantaran les seves llavors. Això si, cobraran 3 euros per cadascú que vulgui contemplar-les de nou”.